

POSTANOWIENIE

Dnia 27 sierpnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania I. P.

przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego - Oddziałowi Regionalnemu w Ł.

o rentę rolniczą,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 27 sierpnia 2019 r.,

skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 26 czerwca 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. przyznaje adwokatowi M. J. od Skarbu Państwa - Sądowi Apelacyjnego w (...) opłatę w kwocie 120 zł (sto dwadzieścia) podwyższoną o kwotę podatku od towarów i usług w obowiązującej stawce.

UZASADNIENIE

Rozpoznając ponownie sprawę objętą wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2016 r., (I UK 433/15), Sądu Okręgowego w Ł. wyrokiem z dnia 26 lutego 2014 r., oddalił odwołanie I. P. od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego z dnia 10 stycznia 2013 r. w przedmiocie odmowy prawa do renty rolniczej. Apelację ubezpieczonej od tego wyroku oddalił Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 26 czerwca 2018 r.

Skarga kasacyjna, sporządzona przez pełnomocnika ubezpieczonej ustanowionego przez sąd, została wniesiona na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 21 ust. 1 pkt 2 i ust. 5 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 299 ze zm.), przez niezastosowanie i niezasadne uznanie, że nie jest całkowicie niezdolna do pracy, a co za tym idzie nie przysługuje jej renta rolnicza, wynikające z naruszenia przepisów postępowania tj. art. 217 § 1 w związku z art. 233 § 1 i w związku z art. 227 oraz w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez nierozpoznanie wniosków dowodowych wnioskodawczynie zgłoszonych w piśmie procesowym z dnia 2 lutego 2018 r. oraz w dniu 28 lutego 2018 r., a co za tym idzie dowolne uznanie za pełną i rzetelną opinię biegłego J. G., „w sytuacji gdy wnioskodawczynie kwestionowała wnioski opinii za pośrednictwem wniosków do dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych” oraz naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. przez pominięcie dowodu z orzeczenia o niepełnosprawności w stopniu umiarkowanym, a w konsekwencji dowolne ustalenie, że wnioskodawczynie nie jest niezdolna do pracy w gospodarstwie rolnym.

W ocenie skarżącej, naruszenie prawa procesowego w takim stopniu pozwala na przyjęcie, że niniejsza skarga jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania albo gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Rozróżnienie i wyraźne oddzielenie podstaw skargi kasacyjnej od przyczyn przyjęcia jej do rozpoznania (art. 398³ i 398⁹ k.p.c.) powoduje, że uzasadnienie wniosku przewidzianego w art. 398⁴ § 1 pkt 4 k.p.c., jako osobnego elementu skargi, pełniącego odrębną od jej podstaw, samodzielną funkcję procesową nie może być zastąpione ani uzupełnione przez uzasadnienie podstaw skargi kasacyjnej

(por. aktualne postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156; z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001/3, poz. 52 i z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Jest to oczywiste, gdyż funkcją tzw. przesądu nie jest eliminacja z obrotu prawnego orzeczenia sądu drugiej instancji, którego rozstrzygnięcie nie odpowiada oczekiwaniom strony skarżącej, lecz ocena, czy rozpoznanie jej skargi kasacyjnej służy zapewnieniu jednolitości wykładni prawa i rozwoju jurysprudencji.

Powołanie się na przyczynę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania oczywistości naruszenia prawa, *prima facie* widocznego przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wykraczania jednak poza obszar związania Sądu Najwyższego ustalonymi w sprawie faktami i bez naruszania zakazu konfrontowania oceny dowodów (por. art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). W związku z tym z argumentacji wniosku należy wyłączyć zarzuty opisane w uzasadnieniu jako naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., dotyczące błędu w ustaleniach i stwierdzić, że skarżąca nie wykazała, iż zaskarżone orzeczenie jest ewidentnie błędne jako ferowane z oczywistym naruszeniem prawa i z tych przyczyn nie powinno funkcjonować w obrocie prawnym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2008 r., IV CSK 162/08, niepublikowane).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.) i orzekł o przyznaniu od Skarbu państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu (§ 16 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, Dz.U. poz. 1714 ze zm.).